

GODS TROUW IN DE BIJBEL

H. Vreugenhil- Busstra

INLEIDING

Hebben jullie dat ook, 's winters?

Een duf, soms zelfs somber gevoel, als je 's morgens wakker wordt, en de lichten moeten aan want het is nog hartstikke donker ... en om half vijf wordt het alweer schemerig in de kamer...

- Maar gelukkig, we gaan alweer de goede kant op: elke dag weer een beetje langer licht. Daar réken je natuurlijk op, zo gaat het elk jaar: een onwrikbare natuurwet, die het blijft doen - zelfs als jouw hele wereldje op z'n kop staat.

In november maakten we een wandeling, ergens in Zuid-Limburg. Er lagen al veel bladeren op de grond, en terwijl ik ernaar keek, voelde ik weer de bewondering opkomen.

We weten tegenwoordig wel aardig goed hoe het werkt: die blaadjes vallen doordat de sapstroom vanuit de boom stil is komen te staan, en zo wordt hij beschermd tegen de winterkou. Als het weer zachter wordt in het voorjaar, komt de sapstroom weer op gang voor nieuwe groei en bloei. Wat een ingenieus systeem eigenlijk!

De lucht was wat dreigend, maar op een gegeven moment had de zon het toch gewonnen en we konden een paar prachtige herfstfoto's maken: felle kleuren groen, rood, oranje, geel en bruin tegen een donkere blauwgrijze lucht.

Opeens werd het nóg mooier: in die donkere lucht verscheen de regenboog, met een vage tweede boog daaronder: Het teken van *trouw* dat God, onze Vader in de hemel, aan de mensen op aarde gegeven heeft. - Op zo'n moment zie je dan opeens minder tegen de winter op.

IN HET BEGIN

Laten we eens in de bijbel lezen hoe het begonnen is: een paar stukjes uit Genesis 8 en 9.

- Maar voor een goed begrip moet ik eerst nog iets weergeven uit de hoofdstukken daarvóór.

Daar wordt verteld over het *begin van de wereld*: hoe God deze wereld geschapen heeft met alles erop en eraan, en - als sluitstuk en kroon op die schepping - de *mens*, geschapen naar Zijn eigen beeld, om Zijn vertegenwoordiger te zijn op aarde.

Er wordt ook verteld hoe de eerste mensen, Adam en Eva, de gehoorzaamheid aan hun Schepper opgezegd hadden en hoe fout het daardoor gegaan is.

Hun nakomelingen zijn steeds slechter en gewelddadiger geworden; tot ze dat prachtige kunstwerk van God door en door verknoeid hadden.

- Wat doen wij, als we iets moois gemaakt hebben, en het gaat kapot, of het raakt door en door bedorven?

We gooien het weg, slaan het aan barrels of verbranden het.

En als we er moed genoeg voor hebben, maken we met nieuw materiaal een nieuw begin.

Toch?

Maar God deed het anders.

Je zou het, op onze menselijke manier, zó kunnen zeggen: Hij liet zich niet op de kop zitten door tegenslag of tegenwerking, maar paste Zijn strategie aan.

Een gigantisch werk van heel lange adem, waarin Hij het project 'aarde' tóch afmaakt, met het 'oude materiaal': *recycling* op goddelijke schaal!

Zo zal er straks toch een volmaakte aarde zijn, schoon en blinkend, vol met mensen die allemaal blij en vol bewondering voor Gods werk Hem zullen dienen, volmaakt en heilig. Ook ons leven is in dat project opgenomen. Wij bevinden ons ergens tegen het einde van die lange weg.

Hij begon met een ingrijpende schoonmaakbeurt: Hij spoelde de aarde schoon door een geweldige watervloed die de hele aarde overdekte: de zondvloed.

Daarbij spaarde Hij een handvol mensen en van alle diersoorten een paar exemplaren. Met hen maakte Hij een nieuw begin, hoewel Hij wist dat Hij daarmee het *kwaad* zelf nog niet uitgeroeid had. Maar ook met dat kwaad zou Hij eens afrekenen.

Dit kan allemaal best wel wat afstandelijk klinken. Is de maat van het verhaal niet te groot voor ons, kleine mensjes in een grote bedreigende wereld? Maar in de Bijbel zie je juist hoe God zich naar onze kleine maat toe buigt, en ons troost.

ISRAËL

Nu sla ik even het stuk over Abraham en Sara over.

Zij werden apart gezet om Gods volk voort te brengen. En door heel die geschiedenis van hen en hun nakomelingen heen zie je hoe *ongewoon* Gods reddingsacties waren. Kinderen die eigenlijk niet konden, bijvoorbeeld; om te beginnen: Isaak, geboren uit een negentigjarige vrouw, met een vader van honderd ...

Zijn nakomelingen zie je een poos later terug als slavenvolk in Egypte.

Maar zoals Hij beloofd had, voerde God hen daarvandaan 'met een sterke hand en met een uitgestrekte arm' en Egypte bleef in dodelijke verwarring achter, volkomen op apegapen voor de komende paar honderd jaar.

Hij bracht dat slavenvolk, *Zijn* volk naar het land dat Hij al aan Abraham beloofd had, een land 'vloeiende van melk en honing'. Waren zij dan zo'n bijzonder volk, dat Hij al die moeite voor hen overhad? Nou, lees dat maar na in de volgende boeken van Mozes (Exodus, Leviticus, Numeri en Deuteronomium):

Het waren ondankbare mopperkonten, die stiekem de beeldjes van Egyptische goden in hun bagage meegenomen hadden.

En vlak nadat de HEERE dat duidelijk en nadrukkelijk verboden had, gingen ze ook nog een beeld van Hem maken: ze maakten een kalf van goud en zeiden: 'Dit is de God die ons uit Egypte verlost heeft'. Ze knielden ervoor en aanbaden het en ze organiseerden een woest en zedeloos volksfeest rondom dat kalf.

Vlak voor ze het beloofde land binnengingen moest Mozes het namens de HEERE nog eens heel duidelijk zeggen:

'Denk nou niet: Hij geeft ons dit land omdat wij er recht op hebben. *Rechten* kunnen jullie niet laten gelden: de HEERE verdrijft die andere volken alleen maar omdat *zij* zo slecht zijn *en* omdat Hij *de belofte* aan jullie voorouders Abraham, Isaäk en Jakob wil nakomen. Jullie zijn immers een koppig volk, dat weet je best: Jullie hebben je steeds tegen de HEERE verzet.' ([Deuteronomium 9](#) : 4-7, gedeeltelijk)

Door de hele Bijbel heen zie je dit patroon:

Tegen de klippen op blijft God vasthouden aan Zijn voornemen.

Hij doet altijd wat Hij belooft.

Een gemakkelijk, glad verhaal? Niet bepaald!

De ellende in Egypte was echt vreselijk!

En door eigen schuld veertig jaar lang door de woestijn te moeten zeulen was heus om wanhopig van te worden.

Toen ze voor het beloofde land stonden, en er niet in durfden, omdat ze niet vertrouwden dat God hen kon helpen tegen de reuzen die daar woonden, had Hij tegen de volwassen Israëlieten gezegd:

'Wil je er niet in? – Je mag er niet eens in!

Ik laat jullie allemaal achter in de woestijn en over veertig jaar ga Ik wel weer verder met jullie kinderen.

Díe komen in het land, maar jullie zullen allemaal sterven in de woestijn.'

Wie niet geloofde, stond met lege handen. Alleen wie op de HEERE vertrouwde, had perspectief.

DAVID

Een paar eeuwen later, in het land van de belofte, was er een koning van Israël, David, die de HEERE oprecht liefhad.

God gaf hem een heel bijzondere belofte: Jouw dynastie zal blijven, voor altijd.

Die belofte geldt zelfs als je opvolgers van Mij afdwalen.

Dan zal Ik hen wél straffen, maar Ik zal altijd speciaal aan jouw huis mijn liefde en trouw bewijzen.

Het gebeurde inderdaad: koningen uit Davids huis die, samen mét hun volk, al Gods grote daden uit het verleden, en Zijn voorschriften en beloften aan hun laars laptten, generaties lang.

Ze werden gestraft: in ballingschap gevoerd, naar Assyrië en naar Babel.

Maar dankzij Gods trouw aan Zijn beloften kwam een rest van het volk na zeventig jaar weer terug - precies de tijd die Hij zelf van tevoren genoemd had.

Alleen ... er kwam geen koning uit Davids huis meer op de troon.

In plaats daarvan werd Israël steeds weer bezet door andere volken; zij zuchtten onder de last daarvan.

Uit die tijd stamt ook een lied dat daarover klaagt: [Psalm 89](#).

"HEERE, U hebt zélf gezegd dat we U op die belofte konden aanspreken. Waar blijft nu de vervulling?"

Eigenlijk heel bijzonder dat dit in de Bijbel staat:

God zelf heeft ervoor gezorgd dat zulke klachten in Zijn Woord opgenomen werden.

Blijkbaar wíl Hij dat wij Hem niet met rust laten! 'U bent toch trouw, HEERE?' – dat lees je heel vaak in de Psalmen – 'U bent toch trouw, HEERE? Réd ons dan nu! Geef toch antwoord!'

CHRISTUS

En God gaf antwoord.

Want Hij doet altijd wat Hij beloofd heeft. Op Zijn tijd ...
Daar kun je je hand voor in 't vuur steken, zeg maar.
Want Hij zélf heeft er, zacht gezegd, Zijn handen aan gebrand.
Aan die koningsbelofte, toen Hij die waar ging maken.

Weer eeuwen later, op een dieptepunt in de geschiedenis van Zijn volk,
toen het land bezet was door de Romeinen en er een vijand aangesteld was tot
koning, tóen kwam DE Zoon van David.
Sterker nog: toen kwam Gods eigen Zoon.
Door Hem Zijn en worden al die beloften van vroeger vervuld, maar op een manier
die geen mens had kunnen uitdenken.

Onze Heere Jezus Christus, die Zijn bloed stortte voor de zonden van de wereld,
is nu Koning, voorgoed, niet maar over Israël, maar over deze hele wereld.

DE VOLTOOIING

Toch is het grote werk, aan het begin van de geschiedenis gestart, nog
niet *helemaal* af.

Zeg eens eerlijk: lijkt het er soms niet verder van af dan ooit, zóveel ellende, oorlog,
honger, haat, onrecht?

Net als in Egypte en in de ballingschap en onder de Romeinse bezetting ...

-Verkijk je er niet op!

Al dat kromme is er nog steeds, maar dat is onze eigen schuld.

Wij zijn niet beter dan Adam, en de nakomelingen van Noach, en de Israëlieten.

En als jij je hevig tegen Christus' koningschap blijft verzetten kan het ook jou je leven
kosten.

Voor eeuwig zelfs.

Maar dwars door alle onrecht en zonde van mensen heen komt tóch Zijn Rijk.

Heeft Hij beloofd. En dus zal het gebeuren.

Het zal er plotseling zijn.

Hij zal er plotseling zijn. Onverwacht.

En op dat moment is het te laat om nog te bedenken of je misschien toch wel
onderdaan van deze Grote Koning wilt zijn ...

Wees maar blij dat we *nog steeds* de tijd krijgen om de keus voor Hem te maken.
Maar wacht er niet mee tot het te laat is!

Ter afsluiting – en samenvatting – nog een tekst uit de Bijbel, opgeschreven door Paulus, een heraut van onze Koning:

*'Als wij volharden (volhouden in het uitzien naar zijn komst),
zullen wij ook met Hem regeren (zoals Adam, over Gods schepping).*

Als wij Hem verloochenen, zal Hij ons verloochenen.

Als wij ontrouw zijn, blijft Hij getrouw. Hij kan zichzelf niet verloochenen.'

(2 Timoteüs 2: 12, 13)